

Příloha č. 2

Němčí důl

Jednoho krásného dne v pozdním létě r. 1384 vracejí se z Prahy probošt Sulek s přítelem Dominikem domů do kláštera v Chotěšově. Sulek, milec císaře Václava IV., byl pozván císařem na jakousi oslavu. Ještě teď, při návratu domů, se mu zatočí hlava při vzpomínce na stoly prohýbající se pod vybranými pochoutkami a znamenitým vínem.

Po poledni projíždějí další vsí, minuli velký rybník a za malým rybníkem se objevily malebné, čisté, bílé domky s ošetřovanými zahrádkami. Tady by byl příjemný odpočinek před posledním úsekem cesty, pomyslel si Sulek. Koně si už zasluhovali přestávky a trochu ovsu a vody už také potřebují. Potkali ještě několik čisté oblečených vesničanů a zdá se jim, že lidé jsou zachmuření. Pomalu projeli velkým stádem ovcí a rozhlíželi se po vhodném větším dvoru. Už jsou od domova jen pár hodin jízdy a potřebují přijet do kláštera čisti, najedení a odpočatí. K jejich klášteru patřila tři městečka a asi padesát vsí a klášter jistě vlastnil i tuhle malebnou vesničku. Nalezli velký statek a vjeli do otevřených vrat. Hned ke vzácným hostům přiběhl čeledín a odvedl koně napojit a nasytit. Na zápraží domu přivítal vzácné hosty sám vladyka Rupert z Tlucné a pozval je k odpočinku.

Při hovoru u stolu se probošt Sulek dověděl, že místní občané jsou smutní z řádcí německých „Bavoráků“ vévody Kléna. Na straně polední i půlnocní často stoupá dým z vypalovaných a vyplněných vsí a sloupky dýmů se přibližují.

„Mají strach,“ vysvětloval vladyka Rupert, „že brzy se nešťestí objeví u nás.“

Probošt ho vyzval, aby na příští týden připravil bojovníky. Dvacet pěších a dvacet jízdních, z lidí svých i ze sousedních vesniček. V dohodnutém dnu přiveďte Sulek, po celém širokém okolí známý válečník, svých sto pěších a osmdesát jízdních, zdatných a zkušených bojovníků.

Sešli se ve vsi všichni, jak bylo domluveno. Mezitím Rupertovi lidé vypátrali, že Němci rozložili tábor nedaleko, v místě zvaném Dolina. Místo leží sotva bys kamenem dohodu. U dolíku leží dlouhá, ne moc široká louka s nevelkým potokem, dosti bahnitá, ba i s několika tůňemi, tam pod malým rybníkem s mlýnem. Za velkým selským stolem počal se rodit válečný plán. Vojenských nápadů se vyrojilo dost, mluvili jeden přes druhého, až probošt Sulek bouchl pěstí do stolu.

„Mám to,“ prohlásil a začal seznamovat přítomné se svým plánem.

„Jestliže Bavoráci plení po okolí, pak jich v táboře moc nezůstává. Necelá stovka,“ vypověděl jeden z Rupertových lidí. „Pozorovali jsme je.“

„S tím s Dominikem počítáme,“ pronesl Sulek. „Dnes si odpočineme a zítra dopoledne se opatrně oklikou přesuneme na druhou stranu vsi do lesa, jak mu říkáte Za potokem. Já s Oldřichem a svými chlapy se lesem přesuneme k vejprnickému velkému rybníku (Grossteichu), ten obejdeme a přitom vyplašíme hejno divokých kachen.“

„Jsou jich tam stovky,“ poznamenal Rupert.

„Výborně, to bude znamením pro tebe, Ruperte, a tvé lidi. Seběhnete z lesa na louku do bahna, tam se začnete jako bořit. Zadní se budou tlačit na ty vpředu a začnete předstírat zmatek a křikem to ještě přitvrdíte. Doufám, že to místo dobře znáte a víte o přechodu přes louku.“

„Jasně,“ zasmáli se Rupertovci.

„My s Dominikem zatím přejdeme horem lesem z Vejprnic až těsně k táboru. Bavorové vás od louky jistě uslyší, vyjdou na stráň nad dolíkem, aby lépe viděli, budou se vám posmívat a my toho využijeme. Vy odvedete jejich pozornost a my na ně zaútočíme. Jasně?“

„Naprosto jasné!“

Noc proběhla v klidu a po vydatné snídani se bojovníci připravili. Akce začala dopoledne, jak se včera domluvili. Vše probíhalo hladce, plán vycházel znamenitě. Obzvláště se vrylo všem do paměti, že musí předstírat v bahništi hrozně nešikovnou melu. Bavorové se musí seřadit na stráni. To byl hlavní úkol Rupertovců.

Pozorovali z bahniště, jak se nepřátelé seřadili, hlasitě se řehnili, plácali se do kolen a slzeli smíchy. Určitě se seběhli všichni, protože další už nepřibíhali.

Na tenhle moment Sulek se svými statečnými čekal v lese. Se řevem se vyřítli a sekali nepřátelské smíšky hlava nehlava. V nastalém zmatku se jen někteří mordýři z cizí posádky dostali ke zbraním a koním a vystrašeně a bezhlavě opouštěli tábor.

Večer bylo v Tlucné veselo. Jedlo se, pilo, zpívalo a tančilo až do rána. Vystřídání stráže domácích bojovníků oznamovaly, jak se nic netušící Němci vraceli z lupu. V táboře uviděli mnoho mrtvých spoluvojovníků a poznali krutou porážku. Otočili koně, nic nesbírali, naopak odhazovali naloupené věci, aby koně rychleji utíkali z nešťastného místa. Ohromující „hurá“ se ozývalo po každé podobné zprávě. Jen po jedné ne. Loupeživá skupina zahlédla při návratu neopatrného mladého Oldřicha, kterému nepřátelský šíp uvízl v srdci.

Druhý den po vydatném obědě se „Tlucenáci“ poděkovali chotěšovským bratrům ve zbrani, velké díky patřilo hlavně proboštu Sulkovi.

Mladému hrdinovi Oldřichovi vystrojili důstojný pohřeb.

Poznámka: V klášterní kronice v Chotěšově se můžeme dočíst, že v září r. 1384 v bitvě u blízkého Hradce u Stoda probošt Sulek na hlavu porazil vojsko bavorského vévody Kléna a hnal ho až do Bavor. Ještě jednou se Klén objevil v západních Čechách, v r. 1406. To probošt Sulek zahnal vévodu Kléna hluboko do Bavor a drancování mu oplatil.

Památka na boj s Bavorsy se dochovala v názvu po jejich vojenském táboře: Němčí důl. Prý se tam daly najít zlomené meče a přílbice ještě počátkem 20. století.

Na probošta Sulka si můžeme vzpomenout, kdykoliv se mluví o obci Sulkov či o bývalém velkém Sulkovském rybníku.

Vysvětlivky:

mnich – člen církevního řádu

opat – představený kláštera, pečuje o mnichy a přiděluje jim práci
probošt – vedoucí sboru klášterních představitelů, zodpovídá za stav a rozvoj klášterů, dbá o bezpečnost mnichů v klášterech i lidí v přidělených obcích, stanoví daně a ručí za jejich vybírání

Rytíř v boji

Boj

Pohřeb